

Arrest

nr. 301 236 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: mevr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/b 1
9500 Geraardsbergen

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 5 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DHONDT *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en een moslim van Pathaanse origine te zijn. Je bent in 2007 geboren in het dorp Seepay geleden in het district Kot van de provincie Nangarhar waar je

ook je hele leven woonde. Je vader H. (...), je moeder R. (...), je vier broers en je drie zussen wonen nog steeds in Seepay. Je ging vier jaar naar school en ongeveer twee jaar naar de madrassa. Je vader werkte in Afghanistan achtereenvolgens bij het leger/politie, bij de opstandingsgroep en als chauffeur achtereenvolgens voor H. H. K. (...) en diens broer S. R. (...). Je oudere broer Z. (...) werkte als soldaat bij het Afghaanse leger. Wanneer de taliban in de madrassa jongeren wilden rekruteren, zeiden dorpsgenoten aan je vader dat het gevaarlijk zou worden voor jou en je andere broer Hi. (...) en besloot je vader om jullie uit Afghanistan weg te zenden.

In de zomer van 2020 heb je samen met je broer Afghanistan verlaten. Via Pakistan en Iran reisden jullie richting Turkije doch aan de grens raakte je gescheiden van je broer Hi. (...). Hij werd teruggestuurd naar Afghanistan en jij reisde via Turkije verder naar Griekenland en vervolgens via Noord-Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar je ongeveer een jaar na je vertrek uit Afghanistan toekwam.

Op 16 augustus 2021 diende je in België een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban en/of Daesh.

Je vader en je broers leven sinds de machtsovername door de taliban ondergedoken in het dorp Seepay zelf. Je moeder, zussen en jongste broer wonen in je ouderlijke huis.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming leg je volgende documenten, allen kopieën, voor: de taskara van je vader, van je moeder, van je broer S. (...), van je broer Hi. (...) en van je broer Z. (...), een document betreffende je vaders werk bij de politie, een bankkaart van je vader, een document betreffende zijn werk als chauffeur, twee documenten betreffende je broers werk in het leger, een bankkaart van je broer Z. (...), enkele foto's van je huis, enkele foto's van je vader en een brief van Daesh.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Daarnaast gaf je voogd aan dat er vanuit het opvangcentrum psychologische begeleiding werd opgestart en dat je angstig bent (Vragenlijst CGVS, d.d. 21 december 2021, punt 3.8 – opmerkingen voogd). Aan het begin van je persoonlijk onderhoud werd hiernaar gepeild en gaf zelf aan geen psychische problemen te kennen, terwijl je voogd aangaf dat je op de wachtlijst staat (Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 14 december 2022, CGVS, p. 4). Voorts bleek dat je één keer met een psycholoog gesproken hebt, volgens je voogd in het onthaalcentrum in Brussel (CGVS, p. 4). Echter, enige attestering van je psychische problemen is niet voorhanden (CGVS, p. 4). Bijgevolg is op geen enkele wijze geconcretiseerd van welke aard jouw mentale problemen zouden zijn noch in welke mate jouw cognitieve performantie of geheugencapaciteiten erdoor zouden gehinderd worden. Er werd je aan het begin van je persoonlijk onderhoud gevraagd of er dingen waren waar het CGVS voor jou rekening mee kon houden, doch hierop antwoordde je van niet (CGVS, p. 4). Er werd je tevens op het hart gedrukt dat je altijd zelf om een pauze kon vragen (CGVS, p. 3) en er werd hoe dan ook tweemaal gepauzeerd (CGVS, p. 14 & p. 23) teneinde je voldoende rust te gunnen tijdens je persoonlijk onderhoud. Voorts gaf je aan het einde van je persoonlijk onderhoud aan dat je de tolk goed had begrepen, alsook dat je in staat was geweest om alle redenen met betrekking tot je vrees ten aanzien van Afghanistan weer te geven (CGVS, p. 29). Je gaf weliswaar aan dat het moeilijke vragen waren omdat ze betrekking hadden op een periode waarin je nog zeer jong was (CGVS, p. 29) en ook je voogd maakte de bedenking dat er gezien je jonge leeftijd niet verwacht mag worden dat je de antwoorden op bepaalde vragen kan weten (CGVS, p. 29), doch deze opmerkingen hebben betrekking op je minderjarigheid (supra) en niet op je eventuele psychische problemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Na grondig onderzoek van je verklaringen, van de concrete en actuele situatie in je land van herkomst en van alle elementen uit je dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet jou niet kan worden toegekend.

Uit je verklaringen komt naar voor dat de taliban je in de madrassa wilden rekruteren waarna je vader van dorpsbewoners hoorde dat jij en je broer Hi. (...) het gevaar liepen om meegenomen te worden en besloot om jullie weg te zenden, hetgeen aldus de reden van je vertrek uit je land was (CGVS, p. 18). Daarnaast werkten zowel je vader als je broer voor de vroegere overheid. Je vader eerst bij de opstandelingen, vervolgens een jaar bij het leger en daarna tot aan de val van de overheid als chauffeur voor het hoofd van de opstandelingen. Je broer werkte sinds augustus 2020 als soldaat in het leger en was in opleiding op het moment dat jij uit Afghanistan vertrok (CGVS, p. 17-18). Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je vervolging daar de familieleden van voormalige leden van de overheid geïsoleerd worden (CGVS, p. 18).

Vooreerst ben je er niet in geslaagd te overtuigen dat de directe aanleiding voor je vlucht uit Afghanistan kadert in de mogelijke rekrutering van jou door de taliban. Zo dient te worden vastgesteld dat je dit vluchtmotief nooit eerder vermeldde. Immers deelde je bij de registratie van je verzoek om internationale bescherming mee dat je vader je wegstuurde omwille van de oorlog in Afghanistan (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 4). Ook bij de DVZ gaf je enkel aan dat je bij terugkeer vreesde gedood te worden door de taliban omdat je vader als chauffeur werkte en je broer als soldaat waarbij dorpsgenoten tegen je vader zeiden dat zijn kinderen zouden kunnen onthoofd worden of ander problemen zouden kunnen krijgen waarna hij jou en je broer Hi. (...) uit Afghanistan wegzond (Vragenlijst CGVS, d.d. 21 december 2021, vraag 3.4 en 3.5). Bovendien gaf je tijdens je onderhoud op het CGVS in je vrije relaas in eerste instantie opnieuw aan dat je vader voor de overheid werkte, dat je broer voor het leger werkte en dat mensen uit de omgeving aan je vader hadden gezegd dat jij en je broer Hi. (...) gevaar liepen, waarna je vader besloot jullie weg te zenden, waarbij je aanhaalde dat jullie zowel met de taliban als met Daesh persoonlijke problemen ondervonden (CGVS, p. 18) alsook dat familieleden van voormalig overheidspersoneel of personeel van de veiligheidsdiensten worden geïsoleerd (CGVS, p. 18). Pas wanneer je werd gevraagd waarom het voor specifiek voor jou en je broer Hi. (...) te gevaarlijk werd in Afghanistan en je aldus Afghanistan diende te verlaten, deelde je plotsklaps mee dat je vader bang was dat jullie zouden gerekruteerd worden door de taliban in de madrassa (CGVS, p. 24) hetgeen hij van dorpsbewoners zou gehoord hebben (CGVS, p. 24). Voorgaande plaatst ernstige bedenkingen bij de geloofwaardigheid betreffende de reden van je vertrek uit Afghanistan. Van een verzoeker om internationale bescherming die meent te moeten vrezen voor zijn veiligheid of leven in zijn land van herkomst mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de autoriteiten in het land van toevlucht van wie hij de bescherming inroept, in casu de Belgische asielinstanties, spontaan, onmiddellijk en volledig inlicht over de ware toedracht van de feiten die geleid hebben tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Bijgevolg mag van jou verwacht worden dat je van in den beginne zou hebben aangegeven dat je Afghanistan bent ontvlucht omwille van het risico op rekrutering door de taliban. Je jeugdige leeftijd kan hiervoor geen verschoningsgrond vormen. Zelfs rekening houdend met je leeftijd, valt niet in te zien dat je de directe aanleiding voor je vertrek, namelijk dat je het risico liep gerekruteerd te worden (supra), volstrekt onvermeld liet in je opeenvolgende verklaringen. Je was op het moment van je vertrek immers zo'n dertien jaar oud en op het moment dat je je verzoek om internationale bescherming indiende, zo'n veertien jaar oud. Bijgevolg kan aangenomen worden dat je kennis had van je ware vluchtaanleiding en aldus dat je deze van bij aanvang zou hebben meegedeeld.

Verder weet je evenmin te overtuigen dat jij persoonlijk in Afghanistan werkelijk het risico liep op rekrutering door de taliban. In deze wordt gewezen op de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) waaruit blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt(e) van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou werd beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou

plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban.

Je slaagt er niet in om in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afweek van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Immers komt uit jouw verklaringen naar voor dat de taliban op de hoogte was van je vaders werk, ze hebben je er zelfs over aangesproken (CGVS, p. 25) en alsook dat ze op de hoogte waren van je broers werk aangezien ze hem net daarom niet wilde rekruteren (CGVS, p. 24). Dat zij alsnog jou en je broer Hi. (...) zouden willen rekruteren terwijl uit je familiale achtergrond geenszins enige sympathie noch loyaliteit ten aanzien van de taliban valt af te leiden, is dan ook weinig waarschijnlijk. Bovendien werden de dorpsouderen niet ingeschakeld noch heeft je vader andere stappen ondernomen nadat duidelijk zou zijn geworden dat de taliban je mogelijk wilde rekruteren via (propaganda in) de madrassa (CGVS, p. 25). Volgens jou konden de dorpsouderen daar ook niets aan veranderen, doch waarom niet, kan je niet aangeven (CGVS, p. 25). Voorts bleek je evenmin enig idee te hebben hoe het andere jongeren op dit vlak is vergaan terwijl nochtans niet alleen jij maar alle aanwezigen in de madrassa werden opgeroepen (CGVS, p. 25). Je kende niemand die werkelijk bij de taliban is gegaan (CGVS, p. 25). Evenmin wist je wat er met de jongeren is gebeurd die eveneens weigerden doch niet zijn gevlucht (CGVS, p. 25). Op basis van voorgaande bevindingen en in het licht van de beschikbare informatie is het niet aannemelijk dat je vader jou en je broer zou hebben weggezonden omdat je volgens dorpsbewoners een risico op rekrutering zou hebben gelopen (CGVS, p. 24). Indien waarachtig, kan immers verwacht worden dat je vaders beslissing gebaseerd was op concrete informatie over de risico's en gevaren die jij en je broer zouden lopen indien jullie zouden blijven na de oproep in de madrassa. Gezien de informatie dat de taliban rekruteert op basis van loyaliteit en daarbij over genoeg vrijwilligers beschikt, valt hoegenaamd niet in te zien dat jij (en je broer) daarbij een risico zouden hebben gelopen. Bovendien, indien de taliban daadwerkelijk jongeren rekruteerde in de madrassa waar jij ging, dan kan verwacht worden dat je uitgebreide informatie hebt over de gang van zaken wanneer jongeren al dan niet werden gerekruteerd en wat de gevolgen waren en zijn voor hen die weigerden doch in de regio bleven. Dat geen van hierboven vermelde elementen uit de beschikbare informatie aanwezig zijn in het door jou voorgehouden relaas ondermijnt de geloofwaardigheid ervan op ernstige wijze. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten noch kan je de werkwijze van de taliban enigszins aannemelijk maken aan de hand van het wedervaren van leeftijdgenoten in je dorp. Bijgevolg dient geconcludeerd te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan je beweerde rekruteringsrelaas en bijgevolg aan je vluchtaanleiding.

Je haalde voorts aan dat familieleden van voormalige medewerkers van de overheid gevisieerd worden en gevaar lopen (CGVS, p. 18) waarbij je vader en broer beiden voor de Afghaanse overheid hebben gewerkt (CGVS, p. 18). Ook hier ben je er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je haalde aan dat jouw vader en broers sinds de machtsovername ondergedoken leven en dat jouw oom B. (...) in het verleden voor de veiligheidsdiensten gewerkt heeft (CGVS, p. 18) en door onbekenden om het leven zou gebracht zijn tijdens de maand ramadan 2022 (CGVS, p. 8, p.12). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hierover.

Vooreerst ben je niet in staat je eigen identiteit en afkomst/afstamming aan te tonen. Immers dient te worden vastgesteld dat je weliswaar kopieën van de taskara van je beide ouders en drie broers voorlegde, doch dat je je eigen taskara niet voorlegde (CGVS, p. 14 & p. 16). Bovendien ben je tegenstrijdig doorheen je verklaringen betreffende je eigen taskara. Zo gaf je bij de registratie van je verzoek aan dat je taskara zich nog in Afghanistan bevond (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling d.d. 16 augustus 2021, p. 4). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) gaf je enkele maanden later aan dat je taskara door de politie in Griekenland werd afgenomen (Verklaring DVZ, d.d. 21 december 2021, vraag 25, p. 10). Ook tijdens je persoonlijk onderhoud op de DVZ gaf je aan dat de Griekse politie deze heeft afgenomen en vernietigd doch geconfronteerd met de informatie die werd genoteerd bij de registratie van je verzoek, bleef je erbij dat je gezegd hebt dat de Griekse politie je taskara heeft vernietigd (CGVS, p. 16). Het mag evenwel verwondering heten waarom men bij de registratie van je verzoek zou neerschrijven dat je taskara in Afghanistan is terwijl je dit niet zou meegedeeld hebben, te meer daar de overige informatie die er onder hetzelfde punt werd neergeschreven, namelijk dat je tot het vijfde jaar naar school gegaan bent, dat je veertien jaar oud was en dat je adres in Saypyaw-Kot-Nangarhar was, wel overeenkomen met je overige verklaringen. Door het louter vasthouden aan één van de tegenstrijdige verklaringen kan je de tegenstrijdigheid niet uitklaren. Bovendien kan nog de bedenking gemaakt worden dat je bewering dat de Griekse politiediensten je taskara zouden hebben afgenomen en deze vernietigden niet meer is dan een blote bewering, waarbij hun motief om jouw taskara af te nemen en te vernietigen geheel onduidelijk is. Op basis van het voorgaande rijst het vermoeden dat je niet eerlijk bent over je taskara omdat je geen zicht wenst te bieden op één van de op een taskara vermelde eigenschappen. Nochtans wordt en mag van een verzoeker om internationale bescherming ten allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven waarbij wordt verwacht dat je spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die je identiteit enigszins kunnen staven. De taskara van je ouders en broers vermogen evenmin om jouw identiteit en afkomst bevestigen. Naast het feit dat deze louter kopieën betreffen waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan, kunnen deze documenten hoogstens iets zeggen over de identiteit aan wie ze toebehoren. Hieruit kan echter niet zonder meer een familiale afstamming met jou worden afgeleid.

Voorts is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat je kennis over het werk van je vader en het werk van je broer eerder beperkt is en dat je vader je hierover verder ook niets heeft verteld, zelfs niet naar aanleiding van de documenten die hij je overmaakte betreffende zijn werk en dat van je broer (CGVS, p. 22). Het mag ten zeerste verwonderen dat je eigen vader je niet uitgebreid zou hebben ingelicht over zijn werkzaamheden daar dit net het asielmotief is dat de kern van je vrees bij terugkeer uitmaakt en je hem zelf naar deze documenten gevraagd hebt in het kader van je verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 21).

Je verklaarde dat je vader eerst actief was bij de volksopstand, vervolgens ongeveer een jaar bij het leger of de politie ging en dat hij daarna chauffeur werd achtereenvolgens voor H. H. K. (...), het hoofd van de volksopstand en nadat die bij een aanslag werd gedood, voor zijn opvolger en broer S. R. (...) (CGVS, p. 17, p. 22), dat jullie persoonlijke problemen ondervonden omwille van het werk van je vader en zijn strijd bij de volksopstand (CGVS, p. 18) en dat hij sinds de machtsovername door de taliban ondergedoken leeft (CGVS, p. 18). Je stelde vaagweg dat je vader ergens in 2016, 2017 of 2018 begon te werken als chauffeur (CGVS, p. 21) en gevraagd naar de problemen die je vader kende, verwijst je slechts naar de aanslag op H. H. K. (...) (CGVS, p. 19). Hoewel je beweerde dat je vader hierbij zelf aanwezig was, kon je niet eens preciseren op welk moment en op welke plaats deze aanslag plaatsvond (CGVS, p. 20). Je gaf verder algemeen aan dat er gevochten en geschoten is tussen Daesh en de taliban (CGVS, p. 20). De vraag herhaald, kon je enkel algemeen meedelen dat hij gevaar liep omwille van zijn job, zoals alle mensen (CGVS, p. 20) en beweerde je verder dat zowel de taliban als Daesh op de hoogte waren van zijn werk (CGVS, p. 20). Doch welke problemen hij persoonlijk zou hebben gekend wist je frappant genoeg niet te melden (CGVS, p. 20). Op welke manier ze hem viseren wist je evenmin (CGVS, p. 20) en klaarblijkelijk heb je daar ook niet over gesproken met je vader (CGVS, p. 20) omdat hij je dat naar eigen zeggen toch niet zou willen vertellen (CGVS, p. 21). Er wordt niet betwist dat je ten tijde van je vertrek slechts dertien jaar oud was zodat het aannemelijk is dat je op het moment van je vertrek niet op de hoogte was van alle details over zijn werkzaamheden en eventuele problemen die hij kende met de taliban en/of Daesh. Daartegenover staat echter dat je op heden vijftien jaar oud bent, dat je in contact staat met je familie (CGVS, p. 7) en dat deze je ter staving kopieën van documenten hebben opgestuurd. Bijgevolg mag in alle redelijkheid wel aangenomen worden dat je ondertussen de nodige informatie hebt verkregen over zijn werkzaamheden en de problemen die hij

hierdoor kende en kent. Door dit klaarblijkelijk niet doen en dergelijke vage verklaringen af te leggen, slaagde je er niet in om zijn werkzaamheden en beweerde problemen aannemelijk te maken. Hoe dan ook maakte je niet aannemelijk dat je familie ten gevolge van het beweerde werk van je vader in het vizier kwam omdat je verklaringen hierover tegenstrijdig waren. Zo gaf je bij de DVZ immers nog aan dat je familie twee dreigbrieven had gekregen toen er gevraagd werd of je ooit werd bedreigd door de taliban (Vragenlijst CGVS, d.d. 21 december 2021, vraag 3.5) terwijl je tijdens je persoonlijk onderhoud ontkende dat dergelijke dreigbrieven bestaan (CGVS, p. 16). Wederom dient erop gewezen dat het louter ontkennen van voorgaande verklaringen de vastgestelde tegenstrijdigheid niet uitklaart. Daarentegen beweerde je tijdens je onderhoud op het CGVS dat er wel een brief van Daesh was, doch dat deze gericht was aan alle leden van de volksopstand (CGVS, p. 16) en uit brief blijkt geenszins dat je familieleden specifiek in het vizier waren of zijn. Deze brief heb je bovendien onvermeld gelaten bij de DVZ waarbij hoe dan niet kan worden ingezien dat je hiervan niet op de hoogte zou zijn geweest op het moment dat je voor je interview werd uitgenodigd op de DVZ. Bijgevolg dient besloten te worden dat je geen overtuigende documenten voorlegt die vermogen om alsnog te overtuigen dat je vader en broer in het vizier staan van de taliban en/of Daesh, wel in tegendeel. Het gegeven dat je tegenstrijdige verklaringen aflegt, is eens te meer een aanwijzing dat er geen geloof kan worden gehecht aan je bewering dat je vader en broer werkelijk in het vizier zouden staan van de taliban of Daesh.

Op basis van voorgaande weet je alvast niet te overtuigen dat je vader omwille van werkzaamheden voor overheidsdiensten daadwerkelijk in het vizier stond van Daesh en/of de taliban. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van jouw vader toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jouw verklaringen bevindt niet aan.

Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Je haalde geen dergelijke zaken aan. Gevraagd naar het verband tussen jouw problemen en de beweerde dood van je oom B. (...) die in het district Surkhrod woonde en door onbekenden werd vermoord (CGVS, p. 8, 12, 18), haalde je slechts aan dat je vader vreest dat het hem ook zal overkomen. Je moeder woont ook nog in hetzelfde huis als voorheen (CGVS, p. 7). Bovendien overtuigen je beweringen dat je vader en broers ondergedoken leven in Seepay geenszins. Initieel gaf je aan dat je niet wist waar je vader woonde (CGVS, p. 18). Vervolgens geconfronteerd met je eerdere bewering dat ze nog in Seepay leven, gaf je plots aan dat ze nog steeds in Seepay, doch ondergedoken leven (CGVS, p. 19). Gevraagd hoe ze dit doen, verklaarde je dat de burens hen op voorhand verwittigen wanneer er een mogelijke inval zou zijn en ze zich vervolgens ergens verstoppen (CGVS, p. 19) hetgeen op zich al bedenkelijk is. Immers valt moeilijk in te zien hoe deze burens op de hoogte zouden kunnen zijn van dergelijke invallen. Daarenboven mag het verwondering heten dat je vader en broers 'af en toe' 'ergens' naartoe gaat en dan weer terugkomen bij de familie (CGVS, p. 19) terwijl je moeder en zussen gewoon in het dorp leven (CGVS, p. 19) alsook terwijl de taliban wel bij dorpsgenoten rondvragen naar je vader doch dat er aan je moeder niets gezegd wordt (CGVS, p. 19). Indien je vader en broer daadwerkelijk gezocht worden door de taliban, mag het ten zeerste verbazen dat hij erin slaagt in je geboortedorp te blijven met behulp van andere bewoners en zonder dat je moeder onder druk zou worden gezet.

Het loutere feit dat je een familielid zou zijn van een medewerker van de voormalige overheid, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Daarnaast weet je evenmin het profiel van je broer Z. (...) als soldaat aannemelijk te maken waardoor hier evenmin enige vrees in jou hoofde kan uit worden afgeleid. Je verklaarde dat je broer werkte voor het leger (CGVS, p. 18), doch wist je niet in welke veiligheidspost hij actief was (CGVS, p. 23). Voorts zou hij volgens jou soldaat geworden zijn in 8e maand van 2020, maar zeker ben je niet (CGVS, p. 23) en was hij aan een opleiding in de academie bezig toen jij vertrok (CGVS, p. 23). Je beweerde weliswaar dat hij problemen heeft gekend omwille van zijn werk, maar je wist wederom niet welke (CGVS, p. 24). Je kwam niet verder dan mee te delen dat hij deelnam aan gevechten (CGVS, p. 24), maar wist bijvoorbeeld dan weer niet waar hij deelnam aan gevechten (CGVS, p. 24). Naar eigen zeggen was je veel te jong, hetgeen zoals hierboven reeds werd uitgezet onvoldoende is ter verantwoording waarom je op heden geen concrete informatie zou kunnen meedelen. Voor wat betreft je broer Z. (...) kan hier nog aan toegevoegd worden dat je bij de DVZ in het geheel niets hebt vermeld over zijn werk in leger (Vragenlijst CGVS). Aangezien hij in de academie zou gezeten hebben op het moment dat jij vertrok uit Afghanistan, kan aangenomen worden dat je hiervan op de hoogte was en

bijgevolg dat je, indien je als zijn familielid hierdoor zelf een vrees hebt, toch minstens zou aangegeven hebben ook je broer actief was in het leger.

Voorts dient te worden vastgesteld dat je tegenstrijdig bent doorheen je verklaringen. Immers verklaarde je bij het CGVS dat je vader sinds de machtsovername ondergedoken leeft en dit samen met je overige broers behalve de jongste die samen met je moeder en zussen in je ouderlijk huis leeft (CGVS, p. 19). Bij de DVZ verklaarde je echter dat je ouders samen met je andere broers en zussen in Seepay leven uitgezonderd je broer Z. (...) waarover je verklaarde dat hij drugverslaafd was en ergens in Khost of Kabul leefde (Verklaring DVZ d.d. 21 december 2021, vraag 17). Ten eerste, indien je vader, je broer Z. (...) en je broers Hi. (...) en S. (...) werkelijk ondergedoken zouden leven, valt moeilijk in te zien dat je hier geen melding van maakte bij de DVZ. Ten tweede valt in het geheel niet in te zien dat je aangaf dat je broer Z. (...) een drugverslaafde was die in Khost of Kabul woonde, terwijl hij in feite een soldaat was die samen met je vader onderdook na de machtsovername. Na confrontatie met deze tegenstrijdige verklaringen betreffende je broer Z. (...), ontkende je slechts je eerdere verklaringen bij de DVZ (CGVS, p. 23). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter wederom onvoldoende ter verantwoording daar ze deze tegenstrijdigheid in het geheel niet verklaren. Bovendien werd je bij de DVZ gehoord op 21 december 2021, dus ruim vier maanden na de machtsovername, werd je verklaring bij de DVZ je voorgelezen in het Pasjtoe en werd je aan het begin van je onderhoud op de CGVS gevraagd of je correcties wenste aan te brengen bij je verklaringen op de DVZ waarbij je nergens deze tegenstrijdig aanhaalde of verklaarde (CGVS, p. 5-6). Bijgevolg heb je voldoende mogelijkheden gekregen om deze fout reeds eerder aan te kaarten. Voorgaande bevindingen ondergraven dan ook verder de geloofwaardigheid van je asielmotieven in het algemeen en van je broers beweerde werk binnen het leger in het bijzonder.

Voor wat betreft de documenten die je betreffende de werkzaamheden van je vader en broer voorlegde, dient – naast het feit dat uit niets blijkt dat u enige familiale band heeft met deze personen - te worden aangehaald dat dit kopieën zijn en aldus documenten zijn waarvan de authenticiteit hoe dan niet kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). De waarde van de door jou voorgelegde documenten is aldus bijzonder relatief. Uit de door jou voorgelegde documenten kan voorts niet afgeleid worden dat je vader en broer werkelijk in het vizier zijn van de taliban en/of Daesh.

Op basis van het geheel van voorgaande bevindingen dient geconcludeerd te worden dat je er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming als familielid van voormalig overheidspersoneel aannemelijk te maken

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP

registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDE registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel

burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Je haalde aan dat je Afghanistan eveneens verlaten hebt omdat je er op geen goede manier onderwijs kon genieten (CGVS, p. 18). Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald,

en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_A

fgghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints

werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot dertienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stelde je dat je tot het vierde jaar naar school bent geweest (CGVS, p. 6), dat je ouders, zussen en broers, patronale oom en je maternale ooms nog in Afghanistan wonen (CGVS, p. 8), dat je soennitisch moslim bent (CGVS, p. 6) en dat je in contact staat met je familie (CGVS, p. 7). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen, of dat je jezelf deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich baseerde bij de beoordeling van je verzoek om internationale bescherming is aan het administratief dossier toegevoegd.

De overige documenten die je in het kader van je verzoek om internationale bescherming hebt voorgelegd, kunnen voorgaande beoordeling niet wijzigen. Op basis van de foto's van je huis kan hoogstens vastgesteld worden dat er een gebouw in erbarmelijke staat op is weergegeven. Of dit daadwerkelijk je ouderlijk huis is, is hieruit niet vast te stellen doch dit wordt verder ook niet betwist. Uit je verklaringen hieromtrent komt naar voor dat jullie huis werd beschadigd toen jullie zelf niet aanwezig waren maar zoals velen naar Surkhrod waren gevlucht en de taliban huizen beschoten (CGVS, p. 11, p.

26). Bovendien zijn jullie nadien naar je dorp teruggekeerd (CGVS, p. 7). Hieruit blijkt niet dat jullie concreet gevisieerd werden of worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste onderdeel “aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling” beroept verzoekende partij zich in een eerste middel op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. In een derde middel roept verzoekende partij de schending in van de artikelen 2, 3 en 5 EVRM. Ten slotte voert zij in een vierde middel de schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

In een tweede onderdeel “aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut”, stelt verzoekende partij eveneens dat er sprake is van een schending van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en de artikelen 2, 3 en 5 EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing niet *in concreto* aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden, als niet-begeleide minderjarige, op passende wijze en middels de nodige

steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift onder verwijzing naar artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie benadrukt dat de commissaris-generaal rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, wijst de Raad erop dat de algemene overweging dat het belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin duidelijk omschreven voorwaarden zijn voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad onderstreept dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De commissaris-generaal is enkel bevoegd om na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde de verzoeker om internationale bescherming al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en de commissaris-generaal zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. De Raad bemerkt verder dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekende partij en in een aangepaste behandeling van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorzien. Verzoekende partij werd op 14 december 2022 gehoord in aanwezigheid van haar voogd, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid heeft gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het persoonlijk onderhoud in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid erop gewezen heeft dat verzoekende partij minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoekende partij van toepassing is. De commissaris-generaal heeft derhalve volgens de Raad tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

2.2.4. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten

enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Volgens haar verklaringen verliet verzoekende partij Afghanistan uit vrees om gerekruteerd te worden door de taliban (notities CGVS, p. 24). Daarnaast vreest zij ook vervolgd te worden door de taliban omdat zowel haar vader als haar broer voor de vroegere overheid werkten (notities CGVS, p. 17-18).

2.2.6. De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat aan de directe vluchtaanleiding van verzoekende partij, *i.e.* de vrees om te worden gerekruteerd door de taliban in de madrassa (zie notities CGVS, p. 24), niet het minste geloof kan worden gehecht, aangezien:

(i) zij dit vluchtmotief nooit eerder vermeldde en pas voor het eerst ter sprake bracht toen haar tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal de vraag werd gesteld waarom het specifiek voor haar en haar broer Hi. te gevaarlijk werd in Afghanistan en zij aldus Afghanistan diende te verlaten;

(ii) zij evenmin weet te overtuigen dat zij persoonlijk in Afghanistan werkelijk het risico liep op rekrutering door de taliban nu uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt(e) van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten, rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering waarbij beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen en individuele en gedwongen rekrutering zoals door verzoekende partij werd beschreven zelden voorkomt, en verzoekende partij er niet in slaagt om *in concreto* aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afweek van deze geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Door verzoekende partij worden geen overtuigende argumenten bijgebracht die deze vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

Vooreerst vormt haar verwijzing naar haar lage scholing en haar jonge leeftijd geenszins een afdoende verklaring voor het gegeven dat zij dit vluchtmotief pas voor het eerst ter sprake bracht tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Inzake haar jeugdige leeftijd wordt in de bestreden beslissing immers reeds de pertinente bemerking gedaan dat zij op het moment van haar vertrek zo'n dertien jaar oud was en op het moment dat ze haar verzoek om internationale bescherming indiende zo'n veertien jaar oud was, waardoor aangenomen kan worden dat zij kennis had van haar ware vluchtaanleiding en aldus dat zij deze van bij aanvang zou hebben meegedeeld. Ook haar lage scholing kan niet verklaren waarom zij van deze rekruteringsvrees die de directe aanleiding zou zijn geweest van haar vlucht uit Afghanistan niet eerder melding maakte.

Ook het loutere betoog dat de bevraging als NBMV niet tot doel heeft duidelijkheid te krijgen over de vluchtmotieven en dat het interview bij de DVZ beknopt is, terwijl men op het Commissariaat-generaal de kans krijgt meer gedetailleerde verklaringen af te leggen, betreft geen afdoende uitleg voor het feit dat zij tijdens deze eerdere interviews zelfs niet kort gewag heeft gemaakt van haar rekruteringsvrees. Indien dit daadwerkelijk haar directe vluchtaanleiding betrof, mag in alle redelijkheid worden verwacht dat zij hiervan melding zou hebben gemaakt tijdens deze interviews, waar bovendien uitdrukkelijk gevraagd werd naar haar vluchtmotief (zie administratief dossier, stuk 7, map DVZ, 'fiche NBMV' en 'vragenlijst CGVS').

Daar waar verzoekende partij verder nog lijkt voor te houden dat zij haar vluchtmotief wel degelijk reeds aanbracht tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij tijdens dit interview louter aangaf dat zij het land ontvluchtte nadat dorpsgenoten tegen haar vader hadden gezegd dat het in Afghanistan veel te gevaarlijk was voor zijn kinderen en dit omdat zij onthoofd zouden kunnen worden of andere problemen zouden kunnen krijgen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Van haar concrete vrees om gerekruteerd te worden door de taliban in de madrassa, nochtans haar directe vluchtaanleiding blijkens haar latere verklaringen, maakte zij echter nergens gewag.

Verder betoogt verzoekende partij nog dat verwerende partij verkeerde conclusies trekt uit door haar bijgebrachte informatie omtrent rekrutering door de taliban. Zij citeert vervolgens een aantal passages uit deze informatie, stellende dat hieruit wel degelijk gedwongen rekrutering door de taliban blijkt. De

Raad stelt evenwel vast dat de door verzoekende partij geciteerde passages evenwel geenszins een ander licht werpen op de terechte conclusie die verwerende partij trekt op grond van het geheel van de voorliggende informatie, met name dat individuele en gedwongen rekrutering zoals door verzoekende partij werd beschreven zelden voorkomt. Derhalve mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij een afdoende verklaring zou kunnen bieden waarom de taliban in haar geval zouden afwijken van hun gebruikelijke rekruteringsmethodes en haar en haar broer zouden willen dwingen om zich bij hen aan te sluiten, doch blijft zij desbetreffend in gebreke.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoekende partij haar vrees om te zullen worden gerekruteerd door de taliban niet aannemelijk maakt en dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweerde directe vluchtaanleiding.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij voorts verklaart dat haar vader en haar broer beiden voor de Afghaanse overheid hebben gewerkt en dat haar oom B., die in het verleden voor de veiligheidsdiensten gewerkt heeft, tijdens de maand *ramadan* 2022 door onbekenden om het leven werd gebracht, en erop wijst dat familieleden van medewerkers van de voormalige overheid gevisieerd worden en gevaar lopen (zie notities CGVS, p. 18), oordeelt de Raad evenwel dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen hieromtrent.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat zij er niet in slaagt haar eigen identiteit en afkomst/afstamming aan te tonen, nu desbetreffend in de bestreden beslissing immers op goede gronden op het volgende wordt gewezen: *“Vooreerst ben je niet in staat je eigen identiteit en afkomst/afstamming aan te tonen. Immers dient te worden vastgesteld dat je weliswaar kopieën van de taskara van je beide ouders en drie broers voorlegde, doch dat je je eigen taskara niet voorlegde (CGVS, p. 14 & p. 16). Bovendien ben je tegenstrijdig doorheen je verklaringen betreffende je eigen taskara. Zo gaf je bij de registratie van je verzoek aan dat je taskara zich nog in Afghanistan bevond (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling d.d. 16 augustus 2021, p. 4). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) gaf je enkele maanden later aan dat je taskara door de politie in Griekenland werd afgenomen (Verklaring DVZ, d.d. 21 december 2021, vraag 25, p. 10). Ook tijdens je persoonlijk onderhoud op de DVZ gaf je aan dat de Griekse politie deze heeft afgenomen en vernietigd doch geconfronteerd met de informatie die werd genoteerd bij de registratie van je verzoek, bleef je erbij dat je gezegd hebt dat de Griekse politie je taskara heeft vernietigd (CGVS, p. 16). Het mag evenwel verwondering heten waarom men bij de registratie van je verzoek zou neerschrijven dat je taskara in Afghanistan is terwijl je dit niet zou meegedeeld hebben, te meer daar de overige informatie die er onder hetzelfde punt werd neergeschreven, namelijk dat je tot het vijfde jaar naar school gegaan bent, dat je veertien jaar oud was en dat je adres in Saypyaw-Kot-Nangarhar was, wel overeenkomen met je overige verklaringen. Door het louter vasthouden aan één van de tegenstrijdige verklaringen kan je de tegenstrijdigheid niet uitklaren. Bovendien kan nog de bedenking gemaakt worden dat je bewering dat de Griekse politiediensten je taskara zouden hebben afgenomen en deze vernietigden niet meer is dan een blote bewering, waarbij hun motief om jouw taskara af te nemen en te vernietigen geheel onduidelijk is. Op basis van het voorgaande rijst het vermoeden dat je niet eerlijk bent over je taskara omdat je geen zicht wenst te bieden op één van de op een taskara vermelde eigenschappen. Nochtans wordt en mag van een verzoeker om internationale bescherming ten allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven waarbij wordt verwacht dat je spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die je identiteit enigszins kunnen staven. De taskara van je ouders en broers vermogen evenmin om jouw identiteit en afkomst bevestigen. Naast het feit dat deze louter kopieën betreffen waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan, kunnen deze documenten hoogstens iets zeggen over de identiteit aan wie ze toebehoren. Hieruit kan echter niet zonder meer een familiale afstamming met jou worden afgeleid.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij tot op heden in gebreke blijft haar eigen identiteit en afkomst/afstamming afdoende aan te tonen. Immers dient te worden vastgesteld dat haar taskara, de schoolpassen en de schoolrapporten die zij als bijlage bij haar verzoekschrift en aanvullende nota voegt (zie bijlagen 5 en 6 van het verzoekschrift en bijlagen 1, 4 en 5 van de aanvullende nota) louter fotokopieën zijn en laat zij na de originele versies hiervan neer te leggen. Er dient te worden onderstreept dat aan dergelijke fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni

2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Zij het overigens opgemerkt dat verzoekende partij in haar aanvullende nota aangeeft dat zij haar originele taskara in haar bezit heeft en dat zij deze zal overhandigen op de terechtzitting, doch liet zij zulks na. Bovendien zet zij nergens uiteen op welke wijze zij in het bezit zou zijn gekomen van haar taskara, waaromtrent zij in haar verzoekschrift nog stelde dat deze door de Griekse politie was afgenomen en hierbij haar eerdere verklaring dat deze zich nog in Afghanistan zou bevinden uitdrukkelijk ontkende. De vaststelling dat verzoekende partij nalaat de originele versie van haar taskara neer te leggen en ook uiterst inconsistent is over het al dan niet kunnen neerleggen van dit document, versterkt het vermoeden dat verzoekende partij de originele versie van dit stuk doelbewust niet neerlegt omdat zij geen zicht wenst te bieden op één van de op de taskara vermelde eigenschappen.

Vervolgens dient door de Raad te worden vastgesteld dat verzoekende partij tevens een gebrekkige kennis vertoont over het werk van haar vader en diens problemen met de taliban en/of Daesh. Door verwerende partij worden dienaangaande immers volgende pertinente vaststellingen gedaan: *“Voorts is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat je kennis over het werk van je vader en het werk van je broer eerder beperkt is en dat je vader je hierover verder ook niets heeft verteld, zelfs niet naar aanleiding van de documenten die hij je overmaakte betreffende zijn werk en dat van je broer (CGVS, p. 22). Het mag ten zeerste verwonderen dat je eigen vader je niet uitgebreid zou hebben ingelicht over zijn werkzaamheden daar dit net het asielmotief is dat de kern van je vrees bij terugkeer uitmaakt en je hem zelf naar deze documenten gevraagd hebt in het kader van je verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 21).*

Je verklaarde dat je vader eerst actief was bij de volksopstand, vervolgens ongeveer een jaar bij het leger of de politie ging en dat hij daarna chauffeur werd achtereenvolgens voor H. H. K. (...), het hoofd van de volksopstand en nadat die bij een aanslag werd gedood, voor zijn opvolger en broer S. R. (...) (CGVS, p. 17, p. 22), dat jullie persoonlijke problemen ondervonden omwille van het werk van je vader en zijn strijd bij de volksopstand (CGVS, p. 18) en dat hij sinds de machtsovername door de taliban ondergedoken leeft (CGVS, p. 18). Je stelde vaagweg dat je vader ergens in 2016, 2017 of 2018 begon te werken als chauffeur (CGVS, p. 21) en gevraagd naar de problemen die je vader kende, verwijst je slechts naar de aanslag op H. H. K. (...) (CGVS, p. 19). Hoewel je beweerde dat je vader hierbij zelf aanwezig was, kon je niet eens preciseren op welk moment en op welke plaats deze aanslag plaatsvond (CGVS, p. 20). Je gaf verder algemeen aan dat er gevochten en geschoten is tussen Daesh en de taliban (CGVS, p. 20). De vraag herhaald, kon je enkel algemeen meedelen dat hij gevaar liep omwille van zijn job, zoals alle mensen (CGVS, p. 20) en beweerde je verder dat zowel de taliban als Daesh op de hoogte waren van zijn werk (CGVS, p. 20). Doch welke problemen hij persoonlijk zou hebben gekend wist je frappant genoeg niet te melden (CGVS, p. 20). Op welke manier ze hem viseren wist je evenmin (CGVS, p. 20) en klaarblijkelijk heb je daar ook niet over gesproken met je vader (CGVS, p. 20) omdat hij je dat naar eigen zeggen toch niet zou willen vertellen (CGVS, p. 21). Er wordt niet betwist dat je ten tijde van je vertrek slechts dertien jaar oud was zodat het aannemelijk is dat je op het moment van je vertrek niet op de hoogte was van alle details over zijn werkzaamheden en eventuele problemen die hij kende met de taliban en/of Daesh. Daartegenover staat echter dat je op heden vijftien jaar oud bent, dat je in contact staat met je familie (CGVS, p. 7) en dat deze je ter staving kopieën van documenten hebben opgestuurd. Bijgevolg mag in alle redelijkheid wel aangenomen worden dat je ondertussen de nodige informatie hebt verkregen over zijn werkzaamheden en de problemen die hij hierdoor kende en kent. Door dit klaarblijkelijk niet doen en dergelijke vage verklaringen af te leggen, slaagde je er niet in om zijn werkzaamheden en beweerde problemen aannemelijk te maken. Hoe dan ook maakte je niet aannemelijk dat je familie ten gevolge van het beweerde werk van je vader in het vizier kwam omdat je verklaringen hierover tegenstrijdig waren. Zo gaf je bij de DVZ immers nog aan dat je familie twee dreigbrieven had gekregen toen er gevraagd werd of je ooit werd bedreigd door de taliban (Vragenlijst CGVS, d.d. 21 december 2021, vraag 3.5) terwijl je tijdens je persoonlijk onderhoud ontkende dat dergelijke dreigbrieven bestaan (CGVS, p. 16). Wederom dient erop gewezen dat het louter ontkennen van voorgaande verklaringen de vastgestelde tegenstrijdigheid niet uitklaart. Daarentegen beweerde je tijdens je onderhoud op het CGVS dat er wel een brief van Daesh was, doch dat deze gericht was aan alle leden van de volksopstand (CGVS, p. 16) en uit brief blijkt geenszins dat je familieleden specifiek in het vizier waren of zijn. Deze brief heb je bovendien onvermeld gelaten bij de DVZ waarbij hoe dan niet kan worden ingezien dat je hiervan niet op de hoogte zou zijn geweest op het moment dat je voor je interview werd uitgenodigd op de DVZ. Bijgevolg dient besloten te worden dat je geen overtuigende documenten voorlegt die vermogen om alsnog te overtuigen dat je vader en broer in het vizier staan van de taliban en/of Daesh, wel in tegendeel. Het gegeven dat je tegenstrijdige

verklaringen aflegt, is eens te meer een aanwijzing dat er geen geloof kan worden gehecht aan je bewering dat je vader en broer werkelijk in het vizier zouden staan van de taliban of Daesh.”

Evenmin slaagt zij erin het profiel van haar broer Z. aannemelijk te maken, gelet op haar vage verklaringen over diens werk. Door verwerende partij wordt in dit verband op goede gronden het volgende gemotiveerd: *“Daarnaast weet je evenmin het profiel van je broer Z. (...) als soldaat aannemelijk te maken waardoor hier evenmin enige vrees in jou hoofde kan uit worden afgeleid. Je verklaarde dat je broer werkte voor het leger (CGVS, p. 18), doch wist je niet in welke veiligheidspost hij actief was (CGVS, p. 23). Voorts zou hij volgens jou soldaat geworden zijn in 8e maand van 2020, maar zeker ben je niet (CGVS, p. 23) en was hij aan een opleiding in de academie bezig toen jij vertrok (CGVS, p. 23). Je beweerde weliswaar dat hij problemen heeft gekend omwille van zijn werk, maar je wist wederom niet welke (CGVS, p. 24). Je kwam niet verder dan mee te delen dat hij deelnam aan gevechten (CGVS, p. 24), maar wist bijvoorbeeld dan weer niet waar hij deelnam aan gevechten (CGVS, p. 24). Naar eigen zeggen was je veel te jong, hetgeen zoals hierboven reeds werd uitgezet onvoldoende is ter verantwoording waarom je op heden geen concrete informatie zou kunnen meedelen. Voor wat betreft je broer Z. (...) kan hier nog aan toegevoegd worden dat je bij de DVZ in het geheel niets hebt vermeld over zijn werk in leger (Vragenlijst CGVS). Aangezien hij in de academie zou gezeten hebben op het moment dat jij vertrok uit Afghanistan, kan aangenomen worden dat je hiervan op de hoogte was en bijgevolg dat je, indien je als zijn familielid hierdoor zelf een vrees hebt, toch minstens zou aangegeven hebben ook je broer actief was in het leger.”*

Verder kan ook aan haar bewering dat haar vader en broers thans ondergedoken leven in Seepay geen enkel geloof worden gehecht. Immers wordt dienaangaande in de bestreden beslissing gewezen op haar inconsistente en onaannemelijke verklaringen hierover: *“Bovendien overtuigen je beweringen dat je vader en broers ondergedoken leven in Seepay geenszins. Initieel gaf je aan dat je niet wist waar je vader woonde (CGVS, p. 18). Vervolgens geconfronteerd met je eerdere bewering dat ze nog in Seepay leven, gaf je plots aan dat ze nog steeds in Seepay, doch ondergedoken leven (CGVS, p. 19). Gevraagd hoe ze dit doen, verklaarde je dat de burens hen op voorhand verwittigen wanneer er een mogelijke inval zou zijn en ze zich vervolgens ergens verstoppen (CGVS, p. 19) hetgeen op zich al bedenkelijk is. Immers valt moeilijk in te zien hoe deze burens op de hoogte zouden kunnen zijn van dergelijke invallen. Daarenboven mag het verwondering heten dat je vader en broers ‘af en toe’ ‘ergens’ naartoe gaat en dan weer terugkomen bij de familie (CGVS, p. 19) terwijl je moeder en zussen gewoon in het dorp leven (CGVS, p. 19) alsook terwijl de taliban wel bij dorpsgenoten rondvragen naar je vader doch dat er aan je moeder niets gezegd wordt (CGVS, p. 19). Indien je vader en broer daadwerkelijk gezocht worden door de taliban, mag het ten zeerste verbazen dat hij erin slaagt in je geboortedorp te blijven met behulp van andere bewoners en zonder dat je moeder onder druk zou worden gezet.”*

Bovendien wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing nog gewezen wordt op volgende opvallende tegenstrijdigheid in haar verklaringen omtrent haar broer Z., die verder de geloofwaardigheid van haar asielmotieven in het algemeen en van haar broers beweerde werk binnen het leger in het bijzonder ondergraaft: *“Voorts dient te worden vastgesteld dat je tegenstrijdig bent doorheen je verklaringen. Immers verklaarde je bij het CGVS dat je vader sinds de machtsovername ondergedoken leeft en dit samen met je overige broers behalve de jongste die samen met je moeder en zussen in je ouderlijk huis leeft (CGVS, p. 19). Bij de DVZ verklaarde je echter dat je ouders samen met je andere broers en zussen in Seepay leven uitgezonderd je broer Z. (...) waarover je verklaarde dat hij drugverslaafd was en ergens in Khost of Kabul leefde (Verklaring DVZ d.d. 21 december 2021, vraag 17). Ten eerste, indien je vader, je broer Z. (...) en je broers Hi. (...) en S. (...) werkelijk ondergedoken zouden leven, valt moeilijk in te zien dat je hier geen melding van maakte bij de DVZ. Ten tweede valt in het geheel niet in te zien dat je aangaf dat je broer Z. (...) een drugverslaafde was die in Khost of Kabul woonde, terwijl hij in feite een soldaat was die samen met je vader onderdook na de machtsovername. Na confrontatie met deze tegenstrijdige verklaringen betreffende je broer Z. (...), ontkende je slechts je eerdere verklaringen bij de DVZ (CGVS, p. 23). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter wederom onvoldoende ter verantwoording daar ze deze tegenstrijdigheid in het geheel niet verklaren. Bovendien werd je bij de DVZ gehoord op 21 december 2021, dus ruim vier maanden na de machtsovername, werd je verklaring bij de DVZ je voorgelezen in het Pasjtou en werd je aan het begin van je onderhoud op de CGVS gevraagd of je correcties wenste aan te brengen bij je verklaringen op de DVZ waarbij je nergens deze tegenstrijdig aanhaalde of verklaarde (CGVS, p. 5-6). Bijgevolg heb je voldoende mogelijkheden gekregen om deze fout reeds eerder aan te kaarten. Voorgaande bevindingen*

ondergraven dan ook verder de geloofwaardigheid van je asielmotieven in het algemeen en van je broers beweerde werk binnen het leger in het bijzonder.”

Verzoekende partij brengt geen overtuigende argumenten aan die bovenstaande bevindingen in een ander daglicht plaatsen. Immers beperkt zij zich tot het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. Ook hier biedt een loutere verwijzing naar haar lage scholing en jeugdige leeftijd geenszins soelaas, nu in alle redelijkheid aangenomen mag worden dat verzoekende partij, die op het Commissariaat-generaal reeds vijftien jaar oud was en aangaf in contact te staan met haar familie (notities CGVS, p. 7), ondertussen de nodige informatie heeft verkregen over de werkzaamheden en problemen van haar vader/broer en hierover dan ook gedegen verklaringen zou kunnen afleggen.

Verder betreft de beweerde dood van haar oom B. slechts een blote bewering die verzoekende partij op geen enkele wijze staft. Gelet op het ongeloofwaardige karakter van haar verklaringen omtrent de problemen van haar familie en de situatie waarin zij zich thans zouden bevinden, blijkt bovendien uit niets dat haar familie problemen kent wegens haar oom B.

2.2.8. De overige door verzoekende partij bijgebrachte documenten zijn niet van aard een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen.

Door verzoekende partij werden verschillende documenten en foto's neergelegd ter staving van de door haar beweerde werkzaamheden van haar vader en haar broer (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten) en per aanvullende nota brengt zij omtrent het werk van haar vader nog een aantal documenten en foto's aan (zie aanvullende nota, bijlagen 6-10), doch de Raad benadrukt vooreerst dat uit het voorgaande is gebleken dat verzoekende partij tot op heden in gebreke blijft haar identiteit en afkomst/afstamming aan te tonen en zodoende ook haar beweerde familiale band met deze personen geenszins staft. Verzoekende partij toont geenszins aan dat de personen waarop de documenten en foto's betrekking hebben daadwerkelijk haar broer/vader zijn. Het is overigens bevreemdend dat verzoekende partij klaarblijkelijk wel verschillende foto's van het werk van een persoon waarvan zij stelt dat het haar vader is kan neerleggen, doch niet in staat blijkt te zijn enige foto van zichzelf samen met deze persoon die haar vader zou zijn neer te leggen. Wat betreft de documenten kan bovendien nog worden opgemerkt dat verzoekende partij louter fotokopieën neerlegt, waarvan de authenticiteit hoe dan ook niet kan worden nagegaan. De bewijswaarde van dergelijke Afghaanse documenten is bovendien hoe dan ook uiterst relatief, gelet op de wijdverbreide corruptie in het land (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 1).

Inzake de taskara's van haar (beweerde) vader en grootvader (zie aanvullende nota, bijlagen 2-3), dient eveneens te worden opgemerkt dat verzoekende partij echter geen familiale band met deze personen aantoot. Bovendien betreffen het wederom louter fotokopieën, waaraan niet de minste bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden.

Verder voegt verzoekende partij bij haar aanvullende nota nog een aantal stukken die het werk van haar oom B. voor de Afghaanse veiligheidsdiensten en diens overlijden moeten staven, met name een werkbadge en een rijbewijs (zie bijlagen 11-12), een "*Bewijs van overlijden oom afgeleverd door ziekenhuis*" (bijlage 13), een "*Foto grafzerk van overleden oom*" (bijlage 14) en een USB-stick met een video van diens begrafenisplechtigheid (bijlage 15). Echter geldt ook hier dat verzoekende partij op geen enkele wijze haar familiale band aantoot met de persoon waarop deze stukken betrekking hebben. De documenten die het werk van haar oom bij de Afghaanse veiligheidsdiensten en het Afghaanse leger moeten aantonen en het overlijdensattest betreffen bovendien slechts makkelijk na te maken en te vervalsen fotokopieën, waardoor er geen enkele bewijswaarde aan kan worden toegekend. De loutere foto van de grafzerk van de persoon die haar oom zou betreffen en de video van diens begrafenisplechtigheid vormen hoe dan ook geen enkel bewijs van de omstandigheden waarin deze persoon zou zijn overleden en zijn aldus niet van aard aan te tonen dat deze persoon overleed wegens zijn werk voor de Afghaanse veiligheidsdiensten.

Wat betreft ten slotte nog de dreigbrief die verzoekende partij als bijlage bij haar aanvullende nota voegt (bijlage 16), merkt de Raad dat ook dit stuk slechts een fotokopie betreft. Dit stuk, waaraan evenmin enige bewijswaarde kan worden toegekend, is derhalve ook niet van aard om de door verzoekende partij beweerde problemen met de taliban/Daesh aan te tonen.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij, verwijzend naar een nota van Vluchtelingenwerk Vlaanderen en naar de “Nansen Note 3 – 2022” inzake “Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer” (zie bijlagen 7 en 8 van het verzoekschrift), nog duidt op het risicoprofiel van personen verbonden met de voormalige overheid en van personen die gedwongen rekrutering door gewapende groeperingen vrees, wijst de Raad er evenwel op dat een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij, gelet op voorgaande bevindingen in gebreke blijft. De Raad benadrukt immers dat *in casu* verzoekende partij haar voorgehouden profiel als familielid van (een) medewerker(s) van de voormalige overheid geenszins aantoont noch aannemelijk maakt. Tevens werd hierboven omstandig vastgesteld dat aan haar beweerde rekruteringsvrees evenmin enig geloof kon worden gehecht.

2.2.10. Gelet op de terecht en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban en/of Daesh.

2.2.11. Daarnaast voert verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat zij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging. Ter staving van dit risico verwijst zij naar voormelde nota’s van Nansen en Vluchtelingenwerk Vlaanderen (zie bijlagen 7 en 8 van het verzoekschrift).

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie, waaronder ook de geactualiseerde landeninformatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd (zie rechtsplegingsdossier, stuk 12), niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geïsoleerd en/of worden vervolgd.

Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde ‘een ongelovige’ en/of ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoekende partij laat geheel na *in concreto* aan te tonen dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van

herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Waar verzoekende partij in dit verband verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voor het overige komt verzoekende partij niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op haar persoonlijke, individuele situatie.

Er dient in dit verband nog te worden benadrukt dat verzoekende partij tot dertienjarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat zij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dit geldt des te meer nu zij aangaf tot het vierde jaar aldaar naar school te zijn geweest (notities CGVS, p. 6). Volgens haar verklaringen zouden voorts haar ouders, zussen en broers, paternale oom en haar maternale ooms nog in Afghanistan wonen en staat zij in contact met haar familie in Afghanistan (notities CGVS, p. 7-8). Ook gaf zij aan soennitische moslim te zijn (notities CGVS, p. 6). Hierdoor kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die Afghanistan verliet in de zomer van 2020 en sinds augustus 2021 in België verblijft, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat zij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De door verzoekende partij ter terechtzitting neergelegde getuigenis van haar leerlingenbegeleider en verschillende leerkrachten werpt geen ander licht op bovenstaande bevindingen. De Raad stelt vast dat uit dit stuk hoogstens blijkt dat verzoekende partij inspanningen levert om zich in België te integreren alsook werkbereid, sociaal en behulpzaam is, doch op geen enkele wijze aan toont dat verzoekende partij daadwerkelijk dermate verwesterd is dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving en/of dat in haar hoofde sprake is van persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor zij risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering. Door verzoekende partij wordt geenszins *in concreto* aangetoond dat of waarom het voor haar onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog duidt op de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan en desbetreffend een nieuwsartikel d.d. 10 augustus 2022 als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 10), merkt de Raad evenwel op dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: “*Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt*”. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op

artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M’Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M’Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie, waaronder ook de geactualiseerde landeninformatie die verwerende partij per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 12), blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht

tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (risikerende te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de Taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.2.13. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast, na een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door partijen bijgebrachte informatie, waaronder ook de geactualiseerde landeninformatie die verwerende partij per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 12), dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Immers blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat sedert de machtsovername door de Taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen.

Zij laat geheel na *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Daar waar verzoekende partij nog een nieuwsartikel d.d. 20 november 2021 bijbrengt aangaande het geweld dat plaatsvindt in Nangarhar (zie bijlage 9 van het verzoekschrift), haar verklaarde regio van herkomst, stelt de Raad vast dat verzoekende partij hiermee op geen enkele wijze aantoont dat de actuele veiligheidssituatie in Nangarhar dermate afwijkt van de hierboven beschreven algemene veiligheidssituatie in Afghanistan dat aldaar actueel sprake zou zijn van een situatie waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij brengt niet de minste concrete informatie bij waaruit zulks zou kunnen worden afgeleid.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.15. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT